

NĀC

„Jūsu Tēvs no debesīm
dod Svēto Garu tiem, kas
viņu lūdz.”
(Lk 11,13)

Nr. 3 (85)
MAIJS
2015

Kurzemes Katoļu diecēzes informatīvs laikraksts

SVĒTTAPŠANA – SVĒTĀ GARA DARBS MŪSOS

Svētais Gars ir Dieva sirds mīlestība, kas svētdara ticīgo dzīves un caur kuru mēs kļūstam „dievišķās dabas līdzdalībnieki” (2Pēt 1,4), citiem vārdiem, Svētais Gars padara mūs spējīgus ņemt daļu paša Dieva dzīvē. Dvēseles stāvokli, kurā cilvēks ir līdzdalīgs Dieva dzīvē, apzīmē dažādi, to sauc par ”svētdarošo žēlastību”, ”žēlastības stāvokli”, ”mūžīgo dzīvi”, ”piedzimšanu no augšienes” vai ”ieiešanu Dieva valstībā”. Svētais Gars ir paša Dieva dzīvība, un šī dzīvība mums īpašā veidā tiek dāvāta caur Baznīcas sakramentiem.

Apustuļu darbu grāmatā ir aprakstīts kāds notikums, kurš zināmā mērā sasaucas ar Baznīcas dzīvi šodien. Pāvils „nonāca Efezā un tur, sastapījis dažus mācekļus, tiem jautāja: „Vai jūs saņēmt Svēto Garu, kad kļūvat ticīgi?” Bet viņi atbildēja: „Pat dzirdējuši neesam, ka Svētais Gars ir.” (Apd 19,1–2) Kādēļ šāds jautājums? Ļoti iespējams, ka Pāvils, sastopoties ar efeziešiem, pamanīja, ka šiem mācekļiem pietrūkst kaut kas būtisks – viņi zināja, kas ir Jānis Kristītājs, bija dzirdējuši par Jēzu, bet Gara spēks, kas nāk no Kristus, viņiem bija svešs. Efezieši bija sacījuši ”jā” Evaņģēlija vēsts drumslām, kas viņus bija sasniegušas, ”jā” mācekļu dzīves ideāliem, bet viņiem nebija spēka, kas palīdzētu tos izdzīvot. Izklusā pazīstami. Lai sekotu Kristus aicinājumam un darītu Dieva darbus, mums ir vajadzīgs Svētā Gara spēks. Tieši tādēļ pēc savas augšāmcelšanās un īsu brīdi pirms pacelšanās debesīs, Kristus pavēlēja saviem mācekļiem nekur neiet un neko nesākt, bet palikt Jeruzalemē un gaidīt, kamēr pār viņiem nonāks Svētais Gars: „Neaizejiet no Jeruzalemes, bet sagaidiet Tēva apsoliĵumu (...) jūs saņemsiet Svētā Gara spēku, kas nāks pār jums, un jūs būsit mani liecinieki gan Jeruzalemē un visā Jūdējā, gan Samarijā un līdz pat pasaules galam.” (Apd 1,4; 8) Jēzus izvēlēja apustuļus, lai viņi pārveidotu pasauli, taču Dieva Valstību ar pasaulīgiem līdzekļiem uzcelt nav iespējams, viens nespēj izpildīt

Dieva gribu vienīgi ar cilvēciskiem spēkiem.

Mūs iedvesmo kristīgās dzīves ideāli, un mēs gribam tiem sekot, taču ļoti bieži nākas atzīt, ka esam iestīguši un savā garīgajā dzīvē netiekam uz priekšu. Ko darīt? Ja Svētais Gars mūs dzīvina un dāvā dievišķo dzīvi, ja Svētais Gars mūs izved no savas dvēseles mūriem, ja Svētais Gars dāvā apustulisku spēku, tad jājautā, kā mums tikt pie Svētā Gara? Vienu no atbildēm atrodam Svētajos Rakstos, un tā ir pārsteidzoši vienkārša: „Jūsu Tēvs no debesīm dos Svēto Garu tiem, kas viņu lūdz” (Lk 11,13). Svētais Gars ir Dieva dzīvība un spēks, kas tiek dots tiem, kas ticībā un pašātvībā to lūdz.

kas mums ir dota, ir jādzīvo nevis sagrābjot un paturot, bet brīvi saņemot un brīvi dāvājot. Dzīve mums ir dota, lai to dāvātu.

Cilvēka dzīves aicinājums un beidzamais mērķis ir Svētums. Šī mērķa sasniegšana ir Svētā Gara darbs. Tomēr jāsaprot, ka svētums nav drošība un komforts, svētums ir aiziešana no sevis, un sevis atrašana Dievā. Iepazīstot Dievu, mēs sākam pa

istam iepazīt sevi. Lai mēs garīgi augtu, mums nepietiek ar to, ka zinām atsevišķus faktus par Dievu, Viņu ir nepieciešams sastapt un iepazīt, taču mēs nespēsim iepazīt Dievu personiski un tuvu bez Svētā Gara palīdzības. Ir būtiska atšķirība starp zināšanu un pazīšanu. Tādēļ, piemēram, svētie saprot Rakstus daudz dziļāk nekā teologi, kas par Dievu zina, bet Viņu nesastop, tādēļ starp Baznīcas doktoriem ir svētie, kuri ar grūtībām ir iemācījušies lasīt un rakstīt prasmi. Tad, kad Svētā Gara piepildīts kristietis lasa Svētos Rakstus – Vārdus, kuru ir iedvesmojis tas pats Gars, kas viņā māj – Grāmatas vārdi kļūst dzīvi. Tas ir tādēļ, ka grāmatas primārais Autors ir klātesošs lasītājā, Viņš ir dzīvs un izskaidro pats savus vārdus. Dieva prātu var saprast vienīgi caur Dieva sirdi.

Jēzus valda pār pasauli Svētā Gara spēkā, šī valdīšana īstenojas caur Viņa Baznīcu – Viņa Mistisko Miesu. Jēzus nevalda ar ieročiem, Jēzus valda caur svētajiem. Ik reizi, kad mēs pieņemam lēmumus, kas saskan ar Dieva gribu, ik reizi, kad paklausām Svētā Gara iedvesmai, ik reizi, kad rīkojamies saskaņā ar taisnīgumu, žēlsirdību un mīlestību, mēs tuvinām zemei Dieva valstību, mēs palīdzam Jēzum valdīt. Jauno Dieva tautu, Baznīcu, veido visdažādākie cilvēki – katrs ar savu dzīves stāstu, ar savu labo gribu un talantiem, ar saviem ievainojumiem, sāpēm un grēkiem. Svētais Gars ir spēks, kas mūs izved no gara šaurības, Svētais Gars mudina mūs tuvoties otram cilvēkam un dāvā mums spēju piedot. Svētais Gars nojauca robežas un būvē sev templi no dzīviem akmeņiem.

To pašu var sacīt par Svētā Gara dāvanām, piemēram, gudrību: „Bet, ja kādam no jums trūkst gudrības, lai viņš to lūdz no Dieva, kas labprāt dod visiem, neko nepārmezdam, un viņam tiks dots. Lai viņš lūdz ticībā, bez šaubīšanās (...)” (Jēk 1,5–6). Ir svarīgi piebilst, ka ar Svēto Garu nav iespējams *tirgoties* – Viņš ir absolūti brīvs, Viņu nevar satvert, nevar pakļaut un nevar dabūt sev. Lai virzītos uz priekšu pa patiesības un labestības ceļu, ir nepieciešams atrasties no sava ego un saprast, ka viss, kas mums pieder, viss, ko mēs spējam, viss, kas mēs esam, ir Dieva dāvāna. Mēs nepiederam sev, mums nepieder citi. Dzīvot Svētajā Garā nozīmē apzināties, ka dzīve,

Priesteris Edijs Silevičs

**ŠAJĀ
NUMURĀ:**

2.lpp. Kādēļ jāgodina svēto relikvijas?

3.lpp. Komūnija šķirtajiem. Kāpēc, nē?

4.lpp. Iepazīsim paulīniešu tēvu M. Malkinski

5.lpp. ”Caritas” semināra dalībnieku pieredze

7.lpp. Sludinājumi

8.lpp. Liepājas diecēzes ziņas

Kādēļ jāgodina svēto relikvijas?

Pēc bīskapa Viktora Stulpina lūguma Dievišķā kulta un Sakramentu disciplīnas kongregācijai Vatikānā, Liepājas Svētā Jāzepa katedrālē ir kļuvusi par mājvietu svētā pāvesta Jāņa Pāvila II relikvijām. Tas ir neliels auduma gabaliņš no svētā pāvesta sutanas, kas viņam bija mugurā 1981. gada 13. maijā, datumā, kad Romā pret pāvestu Jāni Pāvilu II tika sarīkots atentāts, tādēļ uz šī auduma ir viņa asinis. Līdz ar relikvijām ir saņemts dokuments, kas apstiprina to autentiskumu. Šī notikuma sakarā piedāvājam lasītājiem iepazīties ar svēto relikviu godināšanas teoloģisko pamatojumu, kas palīdzēs izprast to lomu mūsu ticības ceļā.

Attiecību veidošana ar Kristu, pagodinot relikvijas

Relikviu godināšana ir tautas dievbijības izpausme, un kā tradīcija tā tiek īstenota kopš Baznīcas pirmsākumiem. Taču pēdējā laikā tā tikusi piemirsta, tādēļ aplūkosim šīs tradīcijas pamatojumu un ko tā mums māca. Relikviu godināšana, protams, izriet no svēto godināšanas, ko Baznīcā sauc par dūlijas kultu (*cultus duliae*).

Katram no mums liekas īpašs kāds svētais, jo mums šķiet tuvs veids, kā viņš ir īstenojis savu svētumu. Mēs visi esam radīti pēc Dieva tēla un līdzības (sal. Rad 1,26), bet mums katram ir dota unikāla identitāte, un tā ir viena Kristus Personas šķautne. Tas ir ikviena atšķirīgais svētuma ceļš, tāpēc varam sacīt, ka, dzīvojot virs zemes, katrs no svētajiem kļuvis arvien līdzīgāks Dievam, taču katrs citādā veidā, un, godinot kādu svēto, mēs godinām viņa Kristus pieredzi, viņam raksturīgo Kristus aspektu. Caur relikviu godināšanu labāk saprotam, ka šī pieredze ir reāla, jo cilvēks kā miesīga būtne relikvijas uztver ar saviem maņu orgāniem – redzi, tausti, smaržu...

Tāpēc varam sacīt, ka, godinot relikvijas, mēs veidojam attiecības ar svētajiem un caur viņiem – ar pašu Kristu. No iepriekšminētā izriet, ka relikvijas *pārstāv* citu realitāti, tāpēc svēto relikvijām parādītais kults ir relatīvs dūlijas kults, jo, godinot svētā relikvijas, mēs pie tām neapstājamies, bet godinām svētā personu. Kā relikvijas tiek godinātas ne vien miesa un tās daļas, bet arī priekšmeti, kuri bijuši fiziskā saskarē ar svētajiem – „mēs apzināties, ka mūsu ticība ne-saistās ar auduma gabalu vai kaula fragmentu, bet ir vērsta uz godināmo personu un vēl tālāk – uz Dievu”. Tādēļ relikviu godināšana patiesībā liek mums domāt par pašu Kristu.

Svētie, kuru relikvijas Baznīca glabā kā dārgumu

Lai gan bieži valda uzskats, ka svētais ir kāds izņēmums, kam ir svešas visas kaislības, ikviens cilvēks ir dvēseles un miesas vienība, un ikvienam piemīt savas

Relikviārs ar sv. pāvesta Jāņa Pāvila II relikvijām – auduma gabaliņu no svētā pāvesta sutanas, kas viņam bija mugurā 1981. gada 13. maijā, kad viņš tika ievainots atentātā

vājības, kas skar gan miesu, gan dvēseli. Svētie nav dzimuši perfekti – viņi ir tādi paši cilvēki kā mēs, kas ir ierobežoti, kam ir savs raksturs, kapacitāte un dāvanas. Atšķirība ir tā, ka viņi atrodas tik ciešā kontaktā ar Dievu, ka ļauj Svētā Gara vadībai, un, satiekot viņus, mēs jūtam Dieva klātbūtni, jo viņi ir līdzdalīgi Dieva svētumā. Viņi tiecas saņemt šo Dieva žēlastību, kļūstot par patiesiem Svētā Gara *templiem*. Tādējādi, Dieva Garam iemājojot svētajos, tiek svētdarīta arī viņu miesa. Tas ir pirmais nosacījums, kādēļ ir jāgodina svēto relikvijas – viņu miesas vai tās lietas, kas nonākušas ar tām saskarsmē.

Turpinājumā vispirms jāatgādina, ka Kristus uzveica nāvi, un Kristus pestīšanas darbs patiesi ir atjaunojis cilvēkam iespēju būt vienotam ar Dievu Viņa svētumā. Tāpēc svēto miesas tiks augšāmceltas godībā, un pēc nāves dzīvos ne tikai nemirstīgā dvēsele, bet arī miesa (Rom 8,11) – tas ir otrs aspekts, kādēļ jāgodina svēto relikvijas. Ticība, ka mirušie augšāmcelsies, jau no pašiem pirmsākumiem bija kristīgās ticības būtisks elements (KBK, 991), un tur saskatāms Dieva plāns cilvēka mūžīgajai dzīvei.

Kā iepriekš tika apskatīts, svētie ir svēti ar miesu un dvēseli. Saskaņā ar pareizticīgo teologa S. Bulgakova skatījumu, nāvei šajā gadījumā nav varas, jo šeit miesa gan ir atdalīta no dvēseles, bet šis pārrāvums nav noticis pilnībā, jo svētie jau piedzīvo augšāmcelšanās sākumu. Tāpēc svētajam ir saikne ar savu miesu un vara pār to.

Taču pastāv jautājums – no kurienes augšāmcelšanās laikā tiks ņemtas miesas, kas jau sen ir iegājušas dabiskajā apritē? S.

Bulgakovs skaidro, ka acīmredzot te nav runa tieši par konkrētām miesas matērijas daļiņām. Mirstīgā miesa ir nākamās miesas *sēkla*, balstoties uz apustuļa Pāvila vārdiem: „Tu nesēj miesu, kas vēl taps, bet tikai graudu” un „sēta top dabīga miesa, uzmodināta garīga miesa” (sal. 1Kor 15,35–43). Kungs ar savu augšāmcelšanos dod spēku šai *sēklai uzdzīgt*. Tāpēc jāsaprot, ka visa zemes dzīve ir sevī (gan miesas, gan dvēseles) iesēšana mūžībai.

Mūsu laika un telpas izpratnē zemes dzīve svētajiem beidzas, bet viņu saikne ar pasauli nepārtrūkst. Svēto miesas mirst, bet nekļūst par liķiem, kam ir atņemts viss dzīvības spēks. Viņi paliek īpaši, apgarotas un apskaidrotas miesas stāvoklī, t. i., svēto relikviu stāvoklī. Tas notiek, jo nākamās apskaidrotās miesas *sēkla* nesastingst, kā tas notiek ar visiem pārējiem, bet saglabā dzīvību, tās siltumu un spēku, tāpēc relikvijās īstenojas noslēpumaina paša svētā klātbūtne. Svētie vienlaicīgi atrodas kopā ar eņģeļiem Dieva troņa priekšā, bet tajā pašā laikā arī ir šajā pasaulē. Tieši tāpēc, ka viņi saglabā saikni ar savu miesu, mēs godinām svēto relikvijas.

Relikviu spēja veikt brīnumus

Turpinājumā jāapskata vēl viena cita būtiska relikviu kulta dimensija – *taumaturģija* jeb spēja darīt brīnumus. Svētajos Rakstos (Apd 19,11–12) varam lasīt, ka priekšmeti (Pāvila priekšauti un sviedru auti) tiek lietoti tieši taumaturģiskā nozīmē. Relikviu spēja darīt brīnumus izpaužas tādā veidā, ka cilvēks, tiem pieskaroties, kaut arī netieši, nokļūst kontaktā ar personu, kurai piemīt,

piemēram, dziedināšanas harizma. Jau pirmajos gadsimtos kristiešu vidū bija izplatījies uzskats, ka svēto relikvijām piemīt stipra brīnumdarīšanas vara. Bet kāds ir šīs ticības teoloģiskais un garīgais pamatojums?

Kā jau minēts, žēlastības pieredzei ir spēks pilnībā pārveidot personu, līdz ar ko svētajā cilvēkā visā pilnībā – gan miesā, gan dvēselē – iekļūst dievišķā gaisma un viņu padara *spožu*. Šī pārveidojošā gaisma – dievišķā žēlastība – redzamā veidā izpaužas arī spējā dziedināt, un ir skaidrs, ka tā nāk no paša Dieva. Tādā veidā relikvijas kļūst līdzdalīgas šajā žēlastībā un šo žēlastību vēl joprojām satur. Pieskaroties svētā ķermenim, cilvēku var ievest tiešās attiecībās ar svēto un ar viņa Dieva pieredzi. Ne tikai pašiem svētajiem dzīves laikā, bet arī viņu mirstīgajām atliekām pēc nāves ir Dieva žēlastības *kanālu* loma, jo, pateicoties tam, ka Kristus Gars mīt svētajos, laiku beigās viņi augšāmcelsies miesā (1Kor 15,53).

Brīnumdarīšanas vara ir trešais iemesls, kādēļ jāgodina relikvijas. Tāpēc Tridentas koncils norāda uz šīs tradīcijas senumu un daudzajām žēlastībām, ko Dievs sniedzis ticīgajiem caur relikvijām, tādējādi vēršoties pret reformatoriem, kuri gan svēto, gan relikviu godināšanu atmeta kā nebiblisku. Līdz ar to mums atklājas relikviu godināšanas pamatojums. Dievs pats kļūst par cilvēku, un arī mūsu atpestīšanai Viņš izvēlējis cilvēktapšanas ceļu, izmantojot miesu kā pestīšanas instrumentu. Mums nav jāatsakās sekot Dievam pa Viņa paša izmantoto un – kā to liecina Svētie Raksti – mums izraudzīto ceļu.

Starp citu, te mēs redzam paradoksus, ka Dievs nav saistīts

ar vietu, bet tomēr Viņa klātbūtne ir saistīta ar vietu. Salamans, iesvētot Dieva Templi, ir sacījis, ka Dievs nedzīvo cilvēku rokām darinātā namā (sal. 1KĒn 8,27), bet tomēr – Templī ir īpaša Viņa klātbūtne. Tā kā Absolūtais ir Dievs cilvēkam un pasaulei, Viņš ar brīvprātīgu mīlestības un pazemības aktu, lai tuvotos cilvēkam, sasaista sevi ar telpu un laiku.

Arī Kristus savā dievišķības spēkā varēja atrasties it visur vienlaicīgi, bet kā Dievs-cilvēks viņš dzīvoja tikai Svētajā Zemē un svētdarīja ar savu klātbūtni vien atsevišķas vietas (tas attiecas arī uz laiku). Tāpēc noteiktu vietu un priekšmetu godināšana ir pamatota, kas ir reliģiskā kulta pamatā. Līdz ar to nav jāpamet novārtā žēlastības, kas mums tiek dotas, jo „brīnumainais spēks, kas piemīt svētajiem, izpaužas visā pilnībā, lai kur atdusētos viņu ķermeni vai viņu relikvijas”. Taču vienmēr jāatceras, ka relikvijas ir jāgodina pareizi, lai nenotiktu nekādas pārmērības un netiktu īstenota mānticība vai relikviu tirdzniecība. Baznīcā par pareizu relikviu godināšanas mācību rūpējas Dievišķā kulta un Sakramentu disciplīnas kongregācija.

Rakstā izmantotie avoti:

H. Alfonso SJ "Tu mani sauci manā vārdā", F. Krencers "Kam mēs ticam", R. Gribble CSC "Saints in the Christian Tradition: Unraveling the Canonisation Process", Council of Trent "Decretum de invocatione, veneratione et reliquiis Sanctorum", C. Булгаков "О святых мощах", A. Ragazzi "Le Reliquie: significato teologico e spirituale".

Komūnija šķirtajiem. Kāpēc, nē?

Pēc pēdējās bīskapu sinodes 2014. gada oktobrī sākās karsta diskusija par to, vai atļaut iet pie Komūnijas katoļticīgajiem, kas ir šķīrušies un noslēguši civilaulību ar citu partneri. Teoloģiskie argumenti, kas nostājas pret šādu atļauju, ir stipri. Grūti tos neņemt vērā sarunās pirms nākamās sinodes par ģimeni, kas notiks no 4. līdz 25. oktobrim.

Kardināls Valters Kaspers uzsver, ka šeit nav runa par izmaiņām attiecībā uz doktrīnu par laulību, bet tikai par jaunu pastorālo pieeju šai problēmai. Runa ir par žēlsirdības aktu attiecībā uz cilvēkiem, kuri dzīvo nākamajā civilaulībā pēc sakramentālās laulības izjukšanas. Tomēr izmaiņas, kuras viņš piedāvā, pēc būtības ir nopietna novirzīšanās no Baznīcas mācības vairākos punktos. Tādas izmaiņas var novest pie nopietnām sekām Baznīcas dzīvē. Tas, kas liekas kā palīdzība nelielai ticīgo grupai, var pārvērsties par lielu kaitējumu pārējiem. Rodas pamatots jautājums – vai tā nav aiziešana no uzticības Evaņģēlijam. Dominikāņu grupa no ASV rūpīgi izanalizēja kardināla V. Kaspera piedāvājumus, un viņu darba *auglis* ir 10 nopietni iebildumi. (Teksta autors veic garāka teksta kopsavilkumu – oriģināls: *John Corbett OP, Recent Proposals for the Pastoral Care of the Divorced and Remarried: A Theological Assessment*, „Nova et Vetera”, English Edition, Vol. 12, No. 3 (2014): 601–630. Šī tulkojuma ietvaros vārds ”laulība” tiek lietots attiecībā uz sakramentālu laulību, bet pārējie tās *veidi* tiek tulkoti, izmantojot citus vārdus). Lūk, 3 no tiem, bet nākamajos numuros sekos turpinājums.

1. Šķīstības apšaubīšana

Jaunu pastorālo piedāvājumu pamatā ir šķīstības tikuma apšaubīšana. Baznīca jau šodien atļauj šķirtajiem, kas noslēguši civilaulību ar citu partneri, saņemt Komūniju, ja vien viņi piekrīt dzīvot kā brālis un māsa un nepastāv ieļauojuma draudi. Tā to mācījuši sv. Jānis Pāvils II un Benedikts XVI. Piedāvāto izmaiņu būtība ir tajā, ka tiek mēģināts atcelt šo noteikumu par šķīstību. Tajā ir aplēpts pieņēmums, ka dzīve šķīstībā ir neiespējama. Vai tā nav Dieva žēlastības spēka apšaubīšana? Katrs cilvēks ir aicināts uz šķīstību, neatkarīgi no sava dzīvesveida: vienatnē, laulībā, celibātā vai šķirtie. Jēzus katram apsola žēlastību, kas nepieciešama dzīvei šķīstībā. Kalna sprediķī tieši šķīstība ir būtība mācībai par laulību, šķiršanos un laulāto mīlestību. Šķīstība nav ne sods, ne pazemojums. Tas ir tikums, kas pakļauj prātam seksuālo tieksmi tā, lai šī tieksme kalpotu nevis

iekāres apmierināšanai, bet savam patiesajam mērķim. Šķīstība ļauj cilvēkam valdīt pār seksuālo tieksmi, nekļūstot par tās vergu. Tikai tad cilvēks ir spējīgs sevi dāvināt mīlestībā. Tas ir neatņemams elements ceļam, kuru norāda Kristus un kas ved uz brīvību un laimi.

Mūdienu kultūra saka, ka šķīstība nav iespējama un ir pat kaitīga. Šī laicīgā dogma ir tiešā pretrunā ar Kristus mācību. Ja mēs to pieņemsim, tad kāpēc šī doma būtu attiecināma tikai uz šķirtajiem? Tad nevajadzētu prasīt šķīstību arī pirms laulības. Kāpēc jaunie cilvēki, kuri dzīvo kopā bez laulības, nevarētu saņemt Komūniju? Var atrast daudzus piemērus.

Daži pāri, kas dzīvo otrajā civilaulībā, cenšas dzīvot kā brālis un māsa. Tā ir grūta dzīve, un viņi varbūt reizēm krīt grēkā, bet, stiprināti ar žēlastību, viņi cīnās, sāk no jauna. Ja jaunie piedāvājumi tiks akceptēti, tad visa viņu ciņa izrādīsies bezjēdzīga. Ja pieļausim, ka Komūniju saņem cilvēki, kuri iet pie grēksūdzes, bet viņiem joprojām ir nodoms dzīvot nešķīstībā, tad tas nozīmēs, ka mēs nostiprinām viņu dzīvi grēkā. Vai tādā veidā palīdzēsīm viņiem augt Kristū? Vai tomēr novedīsim viņus līdz morālai deformācijai? Kristus māca, ka šķīstība ir iespējama arī grūtās situācijās, jo Dieva žēlastība ir stiprāka par grēku. Pastorālām rūpēm par šķirtajiem jābalstās šajā apsolījumā. Ja Baznīca to nesludinās, tad šķīstībai neviens neticēs.

2. Pirmie koncili un Baznīcas tēvi

Agrīnā Baznīca sniedz liecību par to, ka mācība par laulības nešķiramību ir paša Kristus mācība. Šī mācība

atšķīra kristietību no pagānu un jūdu pieejas. Jautājums par šķiršanos un atkārtotu laulību vispār netika Baznīcā apskatīts. Toties tika jautāts, vai pēc viena no laulāto nāves ir iespējama nākamā laulība. Sv. Pāvils to atļauj, bet „Kungā”. Tomēr viņš piebilst: „Bet svētīgāka, pēc manām domām, tā ir, ja tā paliek tāpat.” (1Kor 7,40) Agrīnās Baznīcas lielie rakstnieki, balstoties Evaņģēlija pamudinājumos (Mt 19,11–12) un sv. Pāvila vārdos, pasvītvoja jaunavības un šķīstās atraitības pārākumu pār laulību.

Pēdējā laikā ir bijis dzirdams, ka Nikajas koncils (325. g.) atļāvis saņemt Komūniju šķirtajiem, kas no jauna apprecējušies. Tā ir nepareiza koncila mācības izpratne un neizpratne par II–III gs. problēmām, kas saistītas ar laulību. Tajā laikā dažādas radikālas sekas vispār aizliedza laulību. Daži (piem., novacjāni) aizliedza ”atkārtotu laulību” pēc viena laulātā nāves. Nikajas koncila 8. kanons attiecas uz šādiem gadījumiem. ”Atkārtota laulība” apzīmē tos, kas salaulājušies otrreiz pēc pirmā laulātā nāves.

Daži teksti no IV gs. izsakās nedaudz citādāk par cilvēkiem, kas šķīrušies un dzīvo jaunās attiecībās. Šie teksti runā par atļauju saņemt Komūniju pēc ilga gandarīšanas perioda (piem., 7 gadi). Tomēr maza iespējamība, ka tā varētu būt Baznīcas piekrišana veidot jaunas saites, jo grēku nožēla par nešķīstības grēku ir daļa no gandarīšanas, kas nepieciešama, lai varētu saņemt Komūniju.

Baznīcas tēvi un agrīnā Baznīca sniedz spēcīgu liecību pret Komūnijas saņemšanu tādiem cilvēkiem, kuri dzīvo jaunās attiecībās.

3. Pareizticīgās Baznīcas prakse

Daži Baznīcas tēvi Austrumos, piemēram, Gregors no Nazianzes, tiešā veidā pretojās impērijas liberālajiem likumiem, kas atļāva precēties no jauna. Gregors šīs jaunās saites sauc par ”vājību”, ”pārkāpumu” vai arī vēl stiprāk. Tomēr laika gaitā Bizantijas ķeizari uzspieda savu varu Baznīcai Austrumos, un kristieši, kuri nedaudz vēlāk kļuva pareizticīgie, lika vienādības zīmi starp ”atkārtotu laulību” pēc laulātā nāves un jaunām attiecībām pēc šķiršanas. X gs. bizantiešu ķeizars Leons VI likvidēja laicīgu laulības rituālu, kopš šī laika bija atļauts laulāties tikai Baznīcā.

Ķeizars piespieda Austrumu Baznīcu pieņemt laicīgu praksi šķirt laulību un ļaut noslēgt nākamo. Pareizticīgais teologs Džons Meindorfs (John Meyendorff) šo faktu komentē sekojoši: „Baznīca tika piespiesta ne tikai svētīt (tā saucamās) laulības, kuras neakceptēja, bet arī tās ”atsaistīt” (tas nozīmē ”šķirt”). Baznīcai bija jāsamaksā prāva cena par jaunās sabiedriskās lomas pieņemšanu. Baznīca tika piespiesta sekularizēt savu pastorālo pieeju laulībai un praktiski atteikties no gandarīšanas normām. No brīža, kad Laulības sakraments – pieņemts Baznīcā – kļuva par likumiski saistošu, nebija vairs iespējas izvairīties no visāda veida kompromisiem. Vienlaikus, ideja par laulību kā īpašām un mūžīgām saitēm, kas atspoguļo Kristus un Baznīcas vienotību, tika izdzēsta no Baznīcas pastorālās prakses un ticīgo apziņas. Pats ķeizars Leons VI 906. gadā piespieda Baznīcu akceptēt savu ceturto laulību.” Šis komentārs izskaidro daudz.

Pareizticīgo aktuāla pieeja, kas balstās tā saucamajā *ekonomijā*, pēc šķiršanās atļauj otrās un trešās laulības. Tomēr atkārtoto laulību rīti notiek ārpus Svētās Mises un tiem ir gandarīšanas raksturs. Šīs jaunās saites tiek atzītas un vairs netiek uzskatītas par laulības pārkāpšanu. Atkārtoti laulātie drīkst pieņemt Komūniju. Šī prakse ir tālu no agrīnās Baznīcas vistīrākās tradīcijas, kas kopīga Austrumiem un Rietumiem. Katoliskā Baznīca daudzkārt pasvītīto, ka nevar atzīt Pareizticīgās Baznīcas praksi. Lionas II koncils (1274) tiešā veidā runāja par šo lietu un atzina: „Kā vienam vīrietim nedrīkst būt (vienlaikus) vairākas sievas, tā arī vienai sievietei vairāki vīri. Romas Baznīca pasludina – kad likumīgā laulība beidzas viena laulātā nāves gadījumā, tad otrā un pat kārtējās laulības (šajos gadījumos) ir atļautas.” Kardināla V. Kaspera piedāvājumi pieņem par esošu to, ko Pareizticīgā Baznīca neakceptē, tā ir atļauja iet pie Komūnijas cilvēkiem, kas dzīvo nesvētītās civilās saitēs (laulības pārkāpšanas stāvoklī). Pareizticīgie atļauj Komūniju saņemt šķirtajiem tikai tad, kad viņu nākamās saites ir svētītas liturģiskajā rituālā.

Citiem vārdiem sakot, atļaujai saņemt Komūniju šķirtajiem un tiem, kas dzīvo jaunās attiecībās, neizbēgami sekotu tas, ka Katoliskā Baznīca būtu spiesta ar kādu rituālu svētīt šo ”laulību” pēc šķiršanās, kas ir klajā pretrunā ar skaidro Kristus mācību un ticības dogmu.

Priesteris
Tomašs Jaklevičs,
no poļu valodas
tulkoja priesteris
Oskars Jablonskis OP

Atļauja saņemt Komūniju šķirtajiem pāriem var novest pie nopietnām sekām Baznīcas dzīvē

Viens ar vienīgo Dievu *

Pāvests Francisks vēstulē, kuru uzrakstīja Konsekrētās dzīves gada ievadā, uzsver, ka šajā laikā Baznīca vēlas uzrunāt ne tikai Dievam veltītās personas, bet visus ticīgos. Tādēļ laikraksts "Nāc" turpina iepazīstināt ar Liepājas diecēzē kalpojošajiem brāļiem un māsām, kuri no Dieva saņēmuši aicinājumu sevi pilnībā veltīt Viņam. Šoreiz tuvāk iepazīsimies ar pauliniešu ordeņa jeb Svētā Pāvila pirmā vientuļnieka ordeņa tēvu, priesteri MARIUŠU MALKINSKI, kurš pēc vairāku gadu pārtraukuma otrreiz ir ieradies Latvijā un šobrīd kalpo Ventspils Sv. Krusta draudzē.

Pirmā tikšanās ar Latviju

Pirmo reizi pauliniešu tēvs Mariušs Latvijā ieradās 2004. gadā. Jautāts par to, kā tas notika, viņš saka: „Tā ir vēsture. Tobrīd jau trešo gadu kalpoju kādā Polijas draudzē un bija nolemts, ka to arī turpināšu. Tomēr pēc mēneša saņēmu telefona zvanu, kurā uzzināju, ka jādodas uz Latviju. Iebildu, ka nezinu latviešu valodu, bet man apgalvoja, ka to iemācīšos. Nedaudz šaubījos, bet paklausībā devos uz Liepāju.”

Deviņus mēnešus priesteris Mariušs dzīvoja Liepājas kūrījā un mācījās latviešu valodu, bet tad jau saņēma bīskapa nominātu kalpošanai Ventspilī par draudzes prāvestu.

2007. gadā, pēc trīs Ventspilī aizvadītiem gadiem, tēvs Mariušs devās uz Ukrainu, kur kalpoja deviņus mēnešus un tad atgriezās Polijā, bet aizvadītais laiks Latvijā viņa sirdī bija atstājis neizdzēšamas pēdas. Īpaši tas attiecas uz Latvijas dabu – jūru, mežiem un, protams, cilvēkiem. Iepriekš pie jūras iznācis būt tikai vienu vai divas reizes dzīvē, bet tagad līdz tai var aizstaigāt kaut katru dienu.

Aicinājums uz dzīvi pauliniešu brāļu ordeni

Sapratne par aicinājumu uz konsekrēto dzīvi tēvam Mariušam nākusi pamazām. Viss sācies jau desmit gadu vecumā, kad savas draudzes baznīcā kalpojis par ministrantu. Toreiz viņš iemācījies visu tekstu, ko Mises laikā runā priesteris, un to runājis līdzī. Reiz pēc Svētās Mises sakristejā priesteris uzdevis jautājumu – vai jaunajam ministrantam ir vēlme kļūt par priesteri? Atbilde skanējusi apstiprinoši, jo Mariušam patīcis viss, ko bija novērojis priesteri darām. Tad gan priesteris mazajam censonim centies paskaidrot, ka ir vārdi, kurus saka tikai priesteris un nevienam citam tie nav jāatkārto. Tomēr uz mājām tika iedota grāmata, kurā bija attēli ar paskaidrojumiem par Svētās Mises gaitu un arī teksts, kas jārunā priesterim. Tajā laikā tādas grāmatas nebija brīvi pieejamas un Mariušs bija ļoti iepriecināts par šādu dārgumu, ko tagad drīkstēja izmantot. Priestera pedagoģija bija vērsta uz to, lai mazais ministrants visus tekstus mācās no galvas, bet ievēro, ka baznīcā gan jārunā tikai tas, kas paredzēts tautai, kura piedalās Svētajā Misē. Mariušs jutās iedvesmots un atceras, ka mājās sagādājis visu nepieciešamo Svētās Mises svinē-

Priesteris Mariušs Malkinskis OSSPE Svētās Mises laikā Kališas pilsētā Polijā, dziedot pateicības dziesmu

šanai. Esot trūcis tikai ornāts, bet tas pielāgots, izmantojot mammas svārkus.

Pirms skolas beigšanas klasesbiedri runājuši par saviem nākotnes plāniem, par studiju iespējām, daži runājuši arī par iestāšanos dominikāņu vai pauliniešu klosterī, bet Mariušs neko nav meklējis. Viss izšķīries svētceļojuma laikā no Varšavas uz Jasna Guru: „Tajā laikā lūdzu Dievam, lai Viņš atklāj, ko man savā dzīvē darīt tālāk. Ceļā pavadījām deviņas dienas, un katru dienu man bija jāspēlē ģitāra, līdz ar to – nebija laika padomāt par manu jautājumu. Pēdējā svētceļojuma dienā sapratu, ka neesmu saņēmis atbildi uz savu galveno jautājumu, tādēļ pēdējā posmā pirms Jasna Guras es vienam pauliniešu tēvam, kurš vadīja mūsu svētceļojuma grupu, uzdevu jautājumu: „Kur atrodas pauliniešu seminārs?” Viņš man atbildēja: „Krakovā.” Tā arī bija visa mūsu saruna.”

Atgriežoties no svētceļojuma, vecākiem tika paziņots lēmums doties uz Krakovu, lai iestātos pauliniešu seminārā. Vecāki, protams, bijuši izbrīnīti, bet priecājušies par šādu dēla lēmumu. Nonācis Krakovā, Mariušs uzzinājis, ka tur notiks rekolekcijas jauniešiem, kuri domā par iestāšanos pauliniešu ordenī. Turpmākais ceļš, īstenojot savu aicinājumu pie pauliniešiem, tikai pēc mēneša atkal veda uz Jasna Guru, kur kapitulā notika saruna ar katru no kandidātiem. Tas nebija viegli, jo darbā bija izmantotas visas brīvdienas, bet, lai nokļūtu Jasna Gurā, tās bija nepieciešamas. Prātā bija jāpatur iespēja, ka kandidātu pauliniešos var arī neuzņemt, un tad vajadzētu atgriezties darbā. Tomēr, par laimi, izrādījās, ka vēl ir palikušas divas neizmantošanas brīvdienas, lai varētu īstenot Dieva aicinājumu, kurš *dega* dziļi sirdī un dāvāja spēku un neatlaidību iet līdz galam. Tālākās gaitas jau saistījās ar pauliniešu ordeni, kur jaunais kandidāts tika uzņemts un mājās vairs neatgriezās.

Priesteris Mariušs atzīst, ka tad, ja Dievs ir pirmajā vietā, visas grūtības ir pārvaramas un sirdī ienāk miers

Formācijas laiks ordeni

Kandidatūra, kas ilgst pusgadu, ir pirmais etaps pauliniešu formācijā. Šajā laikā jaunie kandidāti dzīvo klosterī un pārbauda savu aicinājumu. Tālāk seko noviciāts, kas ilgst vienu gadu tiem, kuri vēlas kļūt par priesteriem, bet divus gadus tiem, kuri izvēlas klosterbrāļa dzīvi. Noviciāts atrodas Lešņovā pie Dievmātes Ģimeņu Aizbildnes svētnīcas. Šī gada laikā jaunie kandidāti vēro un piedalās pauliniešu dzīvē, savukārt klosterbrāļi vēro kandidātus – cik viņi ir gatavi

klostera dzīvei. Tas ir laiks, kad vēl brīvi, bez solījumiem, ja kāds izlemj, var doties atpakaļ uz mājām. Pēc tam jau seko pirmie solījumi uz trim gadiem.

Jautāts par vēlmi atgriezties, tēvs Mariušs atzīst, ka Lešņovā tādas domas neesot bijušas, bet Krakovas seminārā gan: „Tur bija stingra dienas kārtība, daudz laika lūgšanai. Tagad man tas būtu nepieciešams (smejas).” Seminārā divi gadi aizvadīti filozofijas studijās un četri – apgūstot teoloģiju. Par to, vai izvēlēties tikai klosterbrāļa

jeb arī priestera ceļu, tēvam Mariušam šaubu nav bijis, jo Elkas draudzē, kurā uzaudzis, bijis kanoniķu ordenis, un, viņus vērojot, radusies vēlšanās kļūt par ordeņa priesteri.

Konsekrētās dzīves skaistums un grūtības

Dzīve ordenī ir dzīve kopienā, to tēvs Mariušs bija līdz šim izbaudījis visā tās dažādībā, bet 2004. gadā, ierodoties Latvijā, pirmo reizi bija jāpiedzīvo, ko nozīmē dzīvot vienam. Līdz šim tik daudzas lietas bija darītas kopā ar brāļiem, bet tad „varēju pieredzēt, kāda ir diecēzes priesteru dzīve bez kopienas. Sākumā man tās bija kā *zobu sāpes*, bet tad jau pamazām pieradu un sapratu, ka mēs esam kopā Dievā.”

Tur, kur kalpo paulinieši, visās klostera mājās ir kapela ar Jēzu Visvētākajā Sakramentā, ar Ventspilī tēvs Mariušs ar tēvu Juri Krisūnu katru rītu tiek savā nelielajā klosteru kapelā uz breviāra lūgšanām un Dieva vārda meditāciju. „Divi brāļi klosterī – tas tomēr ir maz,” atzīst tēvs Mariušs, piemētot, ka tad, „ja ir trīs un vairāk brāļu, jau ir labāk, jo tā ir kopiena.” Protams, jāņem vērā, ka situācija Latvijā ir atšķirīga no Polijas. Ir labi, ka reizēm visi paulinieši, kuri dzīvo Latvijā, var satīties Skaistkalnes klosterī un pavadīt laiku lielākā kopienā.

Tēvs Mariušs grūtības konsekrēto dzīvē atzīst par labām, jo tās ļauj labāk saprast cilvēkus, kuri vēlas ar brāļiem runāt par saviem pārbaudījumiem. Viņš ir atklāts, atzīstot: „Kad biju noviciāts, tad reizēm, redzot ģimenes ar bērniem, arī manī bija ilgas pēc ģimenes. Bet, ja Dievs ir pirmajā vietā, tad es Viņu meklēju, un Viņš mani vada, un mana sirds nomierinās, kaut arī reizēm ir grūti, jo esam cilvēki.”

Tēva Mariuša devīze, kas lasāma primīcijas piemiņas svētbildītē ir: „Jēzu, es uzticos Tev!” Ja to pildām, tad viss nostājas savās vietās, un grūtības var pārvarēt.

* pauliniešu devīze

Intervēja Ieva Liede

Atvērt sirdi mīlestībai

”Caritas” ir latīņu val. vārds un tulkojumā nozīmē nesavtīga mīlestība. Sv. Akvīnas Toms to skaidro kā Dieva mīlestību, kas vērsta arī uz tuvāko, to uzlūkojot kā vispārāko tikumu. ”Caritas” ir katra cilvēka un visas Baznīcas kopīgais uzdevums pārvērst mīlestību darbos. Nodibinājumu ”Caritas Latvija” ir dibinājis Romas-katoliskās Baznīcas Latvijā Bīskapu Konference, un tās mērķi ir vērsti, lai mazinātu nabadzību, sociālo nevienlīdzību un veicinātu patvēruma meklētāju iekļaušanu Latvijas sabiedrībā. ”Caritas Latvija” uzdevumi ir saistīti ar brīvprātīgā darba popularizēšanu, ”Caritas” grupu izveidi pie katoliskajām draudzēm, kā arī projektu izstrādi un ziedojumu piesaisti.

No februāra līdz maijam reizi mēnesī Liepājas diecēzē tika organizēts izglītības seminārs brīvprātīgajiem. Tikšanās notika Liepājā, Kuldīgā, Aizputē, un katrā no tām tika uzaicināti savas jomas speciālisti, lai dalītos savās zināšanās. Semināra dalībnieki uzzināja daudz vērtīga par komunikācijas mākslu, projektu izstrādi un vadību, aktīvas klausīšanās pamatiem, brīvprātīgo motivāciju, izdegšanu, līdzietības nogurumu un tā profilaksi, kā arī par attiecībām ar sabiedrību. Pēc semināra noslēguma vairāki tā dalībnieki piekrita intervijai, lai dalītos savās pārdomās, cerībās, gūtajā: **Maija Rolava** no Grobiņas Sv. Brigītas draudzes, **Ināra Bondareva** pieder pareizticīgajai Baznīcai, bet ikdienā apmeklē Saldus Sv. Pētera un Pāvila baznīcu, **Irina Žilinska** no Kuldīgas Sv. Trīsvienības draudzes, **Arvids un Inese Bobinski** no Nīcas luteriskās draudzes.

Kas mudināja iesaistīties ”Caritas” organizētajā seminārā brīvprātīgajiem?

Maija: Mans iesaistīšanās mērķis vienā ziņā bija arī savtīgs, jo šobrīd jūtos *iztukšota*. Otrs ir tas, ka mazajās draudzēs gribas vairāk piedzīvot kopības sajūtu, apzināties – neesmu viena savā ticības ceļā.

Gribas satikt savus ticības brāļus, māsa – cilvēkus, kuri vēlas kaut ko vairāk saņemt garīgajā plāksnē un pēc tam to arī dot tālāk. Tad, ja esmu tāds *vecs, tukšs vraks*, nevienam neko tālāk nevaru dot. Šie kursi man bija īstajā brīdī, un es tajos guvu piepildījumu, arī zināšanas.

Ināra: Mani mudināja kustības ”Caritas” būtība, kas ir žēlsirdība, nesavtīga palīdzība bez atmaksas un materiālās ieinteresētības. Mudināja arī tas, ka pati esmu izjutusi sociālas dabas problēmas, smagas situācijas un to, kā ir tad, kad tu paliec viens un nav neviena, kas saprastu un pieņemtu tādu, kāda esmu. Manuprāt, ir svarīgāk piedzīvot, ka netiec nosodīts pat tad, ja dzīvē esi kļūdījies, nekā saņemt materiālu palīdzību.

Iesākums bija tāds – mēs, līdz izmisumam nonākuši cilvēki, satikāmies kādā projektā. Projekts beidzās, un mēs palikām kopā neliela grupiņa cilvēku, kuru ģimenēs ir smagi slimi tuvinieki. Ja šos smagi slimos cilvēkus šad tad vēl atceras, kaut vai Ziemassvētkos, tad tos, kuri stāv viņiem blakus un nes lielu smaguma daļu, gandrīz nekad. Es nerunāju par to, ka šos cilvēkus vajag novērtēt, bet par to, ka viņiem reizēm ir nepieciešama pat lielāka palīdzība, nekā pašiem slimajiem, lai spētu turpināt kalpot.

Irina: Es jau kādu laiku gribu darīt kaut ko labu tiem, kam nepieciešama palīdzība. Vēroju organizāciju ”Caritas”, kas darbojas Rīgā, un biju pat aizbraukusi uz tās 10 gadu jubilejas pasākumu, kurā klātesošie dalījās savā pieredzē. Tādēļ es ļoti priecājos, ka šie brīvprātīgo semināri sākas Liepājas diecēzē, jo es te dzīvoju.

Inese: Pavasarī vienlaicīgi saņēmām aicinājumus uz dažādiem pasākumiem, rekolekcijām, un viens no tiem bija šis ”Caritas” seminārs. Tobrīd apkārt saskatīju tik daudz darāmā, ka sapratu – es ar to vienkārši nespēju tikt galā. Sajutos nogurusi. Mani ieinteresēja ”Caritas” seminārā apskatāmās tēmas un arī sadraudzība dalībnieku starpā, jo tas kristietim ir stiprinājums.

Kāds ir jūsu ieguvums pēc šī izglītības semināra apmeklēšanas?

Maija: Mēs savā starpā esam vairāk iepazīšies un līdz ar to ir arī lielāka kopības apziņa, kas katoļiem Kurzemē pietrūkst. Mēs vairāk esam paši par sevi, un man liekas, ka draudzē tā nevajadzētu būt. Esmu bagātinājusies. Bija arī tādas lekcijas, kuras manī izraisīja vairāk jautājumu, nekā sniedza atbildes. Tas ir veids, kā doties dziļumā, jo tad, ja gribam palīdzēt citiem, mums pašiem jābūt ziņoņiem.

Gribas paturēt attiecības ar iepazītajiem cilvēkiem, iegūtās zināšanas, un gribas, lai tas turpinātos, jo tik, cik mēs sevi bagātināsim – tik spēsim dot citiem. Tas var būt apzināts vai neapzināts, bet garīgais *bads* ir daudz bīstamāks nekā miesīgais. Es sevi redzu kā organizētāju. Ir cilvēki, kuriem vieglāk ir otram aiznest pārtiku, bet viņi nespēj to noorganizēt, tādēļ es varētu to darīt.

Ināra: Es esmu ļoti apmierināta ar šo semināru, jo tas nebija vienveidīgs. Katrā reizē bija jauna tēma, kura bija praktiski noderīga. Tās bija zināšanas, kas man iepriekš pietrūka, lai varētu darboties atbalsta grupā, te es tās ieguvu. Reizēm

trūkst uzņēmības, bet es gūstu iedrošinājumu, redzot, ka cilvēkiem ir tik daudz ideju, un dzirdot, ka kaut kas notiek un īstenojas. ”Caritas” kustības vieglākā puse ir materiālā palīdzība, kad cilvēka apciemojums ir īss, bet manā un manu draugu problēmā galvenais ir neatkrist atpakaļ savā vientulībā un izmisumā. Jācenšas šādus cilvēkus izvest no mājām, lai viņi nepaliktu savā izolētībā, jo situācija laukos ir stipri atšķirīga no pilsētas. Ir izdevies šo to paveikt pašiem par saviem līdzekļiem, bet līdzekļu ir ļoti maz, tādēļ man ļoti noderīga bija nodarbība par projektiem, kur guvu pārlicību, ka tad, ja saņemamies un nodomājam ko veikt, tas ir paveicams.

Irina: Pirmkārt, mani uzrunāja tas, ka šajos semināros tikās daudzi līdzīgi domājošie, tie, kas grib iesaistīties. Uzrunāja arī bīskapa Viktora Stulpina teiktais, ka jāsaņem mazi darbiņi, un arī tas, ka ir nepieciešama pacietība, lai darbu, ko esam uzņēmušies, paveiktu. Visas lekcijas bija vērtīgas, un tajās varēja piedalīties jebkurš, arī tie, kuri varbūt nemaz nedomā iesaistīties ”Caritas” organizācijā, jo šīs zināšanas noder ikkatram cilvēkam.

Inese: Man palīdzēs zināšanas, kuras esmu ieguvusi. Iepriekš jau

kaut ko zināju par apskatītajām tēmām, bet katrs lektors pastāstīja vēl kaut ko jaunu. Ļoti patika lekcija par klausīšanos un sarunāšanos ar cilvēkiem, tas man ir ļoti noderīgi un to joprojām mācos. Savā reizē palīdzēt var viss.

Arvids: Manuprāt, Aizputes seminārā dzirdētais par klausīšanos, var noderēt jebkuram cilvēkam. To var mācīties visu mūžu, arī es to daru ar savu trīsdesmitgadu mācītāja stāžu, un nekad es to nebūšu apguvis tik labi, cik vajadzētu. Protams, arī citas zināšanas man noderēs un svarīga vieta ir arī kristīgajai sadraudzībai. Man bija prieks šajos semināros redzēt cilvēkus, kuri ir gatavi savās draudzēs kaut ko darīt, jo nav noslēpums, ka ir cilvēki, kuri uzskata, ka tas jā dara tikai mācītājam. Pastāv uzskats, ka mācītājam jābūt arī psihologam, kultūras pasākumu organizatoram, sporta metodikam, finansistam un nez kam vēl. Tomēr mācītājs nevar būt speciālists pilnīgi visās jomās, tāpēc būtu labi, ja cilvēki negaidītu no viena mācītāja doktora līmeņa zināšanas visās dzīves jomās. Lai Dievs dod, ka šādu cilvēku, kas grib iesaistīties draudzes kalpošanā, būtu vairāk!

Turpinājums 6. lpp.

”Caritas” semināra dalībnieki daudz mācījās, darbojoties grupās un daloties pieredzē

Semināra dalībnieki vienojas kopīgā lūgšanā Svētajā Misē Aizputes Sv. Ignācija no Lojolas baznīcā

Atvērt sirdi mīlestībai

Turpinājums no 5. lpp.

Kas jūsu draudzē šobrīd jau tiek veikts brīvprātīgo darba jomā? Kur redzat savas iespējas iesaistīties?

Maija: Grobiņas draudzē tas šobrīd vairāk notiek individuāli, cilvēki to dara, sevi neafišējot. Grobiņā ļoti aktīvi karitatīvajā darbā ir iesaistījušies baptisti un luterāņi, mēs, katoļi, šobrīd vairāk stāvam ārpus tā. Mēs esam noslēgtāki, bet es nesaku, ka tas ir slikti. Vajadzīgi domubiedri. Savā ikdienas darbā muzejā esmu pārliecinājusies, ka cilvēks nevar dzīvot bez iekšēja garīga prieka, kas piepilda.

Idejas jau mums bija ļoti daudz, un ar to mēs strādājām. Manuprāt, auglīgs darbs ir tas, kas netiek veikts piespiedu kārtā, bet brīvi. Reizēm gadās, ka labie nodomi nemaz neizdodas, bet *zelts tiek uzrakts* pilnīgi negaidītā vietā.

Ināra: Saldū "Caritas" kustības ietvaros jau darbojas zupas virtuve, ir dažādi projekti, notiek arī pārtikas izdalīšana. Tagad ir arī sēklu iegāde, tādā veidā iesaistot cilvēkus un viņus atbalstot savas iztikas sagādāšanā. Tomēr tieši šīs jomas mani nesaista.

Es sevi redzu tās sociālās problēmas risināšanā, kurā pati atrodos – atbalsta sniegšana cilvēkiem, kuri ir blakus smagi slimajiem. Gribu organizēt pasā-

Foto: Gintars M. Heidemānis

Noslēgumā Antra Jakovļeva (pirmā no labās) visu dalībnieku vārdā izsaka pateicību "Caritas" koordinatorei Ivetai Jansonei par semināra organizēšanu

kumus tieši šo cilvēku atbalstam. Galvenokārt tās būs tikšanās, ekskursijas, pasākumi, garīga atbalsta sniegšana. Šādas tikšanās varētu organizēt ne tikai Saldū, bet aptvert visu Latviju.

Irina: Man negribas labos darbus saistīt tikai ar "Caritas" organizāciju. Ja esam jau iesaistījušies un esam labas gribas cilvēki, tad tie darbi jau notiek. Tas

nemaina saturu, ja es notiekošo paliktu zem vārda "Caritas". Vairākus gadus Ziemassvētkos draudzē gatavojam pašu sarūpētas dāvanīņas, ar kurām pēc tam iepiecinām vecos cilvēkus un pensionārus, viņus apciemojot mājās. Man pašai ir liels prieks, ka gavēņa laikā mājas lapā www.katolis.lv tika publicētas apzināto cilvēku vajadzības un tur

bija arī viena ģimene no Kuldīgas. Tādā veidā šai ģimenei tika saziesti līdzekļi malkas iegādei. Es redzēju šo malkas kaudzi pie viņu šķūniša, un man ir prieks, kas tas varēja īstenoties. Tie ir tie mazie darbi, kurus es redzu, ka tie pamazām virzās uz priekšu.

Arvids: Tas varbūt nenotiek skaļi un ārēji pamanāmi, bet ir cilvēki, kuri nežēlo sevi, pat paši

nebūdami nemaz tik veseli, bet saistīti dažādos pienākumos, šie cilvēki tomēr atrod laiku, lai apmeklētu kādu vecu, vientuļu cilvēku, mēģina ar viņu pavadīt kopā laiku. Man gribētos, lai tie cilvēki, kuri paši nevar atnākt uz baznīcu, paši biežāk izteiktu vēlmi saņemt sakramentus mājās vai arī tāpat uzaicinātu uz sarunu.

Kur jūs saskatāt laju pastorālās kalpošanas iespējas?

Ināra: Es runāšu no personīgās pieredzes. Ļoti svarīga ir kopā būšana. Piemēram, mums Saldū tika organizēta māju svētīšana tiem cilvēkiem, kuriem ir līdzīga problēma kā man – mājās smagi slim, kopjams cilvēks. Kopā ar priesteri apbraukājām šīs mājas. Tās emocijas, kuras piedzīvojām ciemojoties viens pie otra, nav aprakstāmas.

Irina: Es gribu saprast – kā apzināt tās vajadzības, kas ir cilvēkiem, un iesaistīties to risināšanā. Tas ir arī viens no motivējošiem iemesliem, kāpēc es braucu uz šiem semināriem. Ejot tikai uz Svēto Mīsi, es šīs vajadzības nevaru pamanīt.

Inese: Man liekas, ka gandrīz pilnīgi visās jomās laji var kaut ko darīt, tikai jābūt kādam, kas parāda virzienu un to koordinē. Ļoti ir vajadzīgi cilvēki, kas varētu palīdzēt. Mums Nīcā darbojas tāda iniciatīva, ka cilvēki, kuri dzīvo laukos, var palīdzēt citiem ar produktiem, piemēram, kartupeļiem.

Intervēja Antra Jakovļeva

Tiekas "Dzīvā Rožukroņa" pulciņš

Sv. Jāzepa katedrāles draudzes "Dzīvā Rožukroņa" pulciņš tiek, lai kopā ar prāvestu Gatī Mārtiņu Bezdelīgu pārrunātu lūgšanas nozīmi, tās īpašo vietu draudzes un visas Baznīcas dzīvē, kā arī sprieda, kā risināt dažādus praktiska rakstura jautājumus.

Prāvests dalījās savās pārdomās: „Rožukronim ir liels spēks, un tas ir *ierocis* pret pasaulē pastāvošo ļaunumu. Dievs ir vēlējis šo lūgšanu ielikt mūsu rokās. "Dzīvais Rožukroņa" pulciņš ir ne tikai tādēļ, lai mēs lūgtos par sevi, bet atvērtos arī citu cilvēku un visas pasaules kristiešu vajadzībām. Mēs lūdzamies pāvesta nodomā, kurā atklājas aktuālais Baznīcā, ko paši ne vienmēr saskatām. Var likties, ka mūsu nav daudz, bet Baznīcā mēs esam liels spēks, jo citi lūdzas par mums, gādā par mums un mēs par citiem. Mēs iekļaujamies Kristus Miesā – Baznīcā. Mēs esam tās *dzīvie akmeņi*. Arhibīskaps Zbignevs Stankevičs ir akcentējis katru dalībnieka nozīmi: „Vēlreiz gribu uzsvērt – ikviens no jums ir svarīgs, sirds pazemībā jūs piedalāties pasaules evaņģelizācijas misijā. Katrs Rožukroņa dalībnieks ir kā maza *krellīte*, kura pilda savu uzdevumu, šajā ziņā jūs ar savām lūgšanu krellītēm varat kā Dāvids Goliātam pārsist pieri.”

Mēs iesaistāmies Dieva darbos, kas ir spēks. Un Rožukronis ir šis darbs, kuru mēs veicam savā ikdienā. Sv. Jānis Pāvils II apustuliskajā vēstulē „Jaunavas Marijas Rožukronis” raksta: „Es vēros pie jums, brāļi un māsas, kas dzīvojat visdažādākajos stāvokļos, pie jums,

kristīgās ģimenes, pie jums, slimie un vecie, pie jums, jaunieši – ar palāvību atkal ņemiet savās rokās Rožukroņa virteni, to atklājot no jauna Svēto Rakstu gaismā... Rožukronis ir lūgšana, kas vērsta uz mieru, jo tajā uzlūko Kristu – Miera Valdnieku, „mūsu mieru” (Ef 2,14). Tā kā Rožukroni raksturo kopīgs un neatlaidīgs aizlūgums, kas ir atbilde Kristus aicinājumam „vienmēr lūgties un nepagurt” (Lk 18,1), tad tas mums ļauj cerēt, ka arī šodien varēsim uzvarēt tik smagajā cīņā par mieru. Kaut mans aicinājums tiktu sadzirdēts!”

Savas pārdomas prāvests G. M. Bezdelīga pabeidza ar vārdiem: „Ši ir brīnišķīga lūgšana, kurā ietverta visa pestīšanas vēsture, un mēs paši tajā ieejam caur šo lūgšanu, jo visi notikumi, kas reiz norisinājās, norisinās mūsu dvēselē. Lai mums izdodas šo lūgšanu nest arī citiem.”

Visas rūpes, kas saistās ar praktiskajām lietām, Sv. Jāzepa katedrāles draudzes "Dzīvā Rožukroņa" pulciņā ar sirds aizrautību un pacietību veic Biruta Plūksna. Arī viņai ir savas domas un sakāmais: „Skaitot katru dienu kādas noteiktas Rožukroņa daļas uzdoto noslēpumu, es sajūtu, ka esmu šīs bezgala lielās lūgšanas maza daļiņa, un ar savu pienesumu piedalos lūgšanā, lai piepildītos Svētā tēva lūgšanu nodomi, misionārie pāvesta lūgšanu nodomi, kas mainās katru mēnesi, un arī mūsu draudzes nodomi.

Patiesi esmu pārliecināta, ka šīs lūgšanas palīdz nosargāt mieru mūsu mīļotajā Māras zemītē, palīdz sakārtot manas domas un rīcību!

Foto: Jānis Gintners

Katrs "Dzīvā Rožukroņa" dalībnieks ir kā maza *krellīte*, kas pilda savu uzdevumu

Piemēram, vispārējais Svētā tēva lūgšanu nodoms maijā aicina uzņemties rūpes par cietējiem,

savukārt misionārais pāvesta lūgšanu nodoms aicina mūs iesaistīties evaņģelizācijas darbā.

Ik dienas lūdzoties Rožukroņa noslēpumus, mēs it kā dzīvojam kopā ar Jēzu un izdzīvojam Viņa Mātes Jaunavas Marijas sāpes un pārdzīvojumus.

Arī mūsu dzīvē ir sāpīgi un priecīgi brīži, tāpēc cenšamies savos draudzes nodomos iekļaut visas mūsu vajadzības. Nevaru izcelt kādu sev tuvāku Rožukroņa noslēpumu, jo katrs nāk ar savu atklāsmi un rada arvien jaunas izjūtas un pārdzīvojumus. Domāju, ka tas notiek ar katru no mums, kas piedalās šajās brīnumainajās lūgšanās.

Katra mēneša pirmajā svētdienā mēs, "Dzīvā Rožukroņa" pulciņa dalībnieki, mainām Rožukroņa noslēpumus un lūdzam katram izteikt savas domas, par ko lūgties draudzes nodomā, kā arī izsakām savas vajadzības vai kādas bēdas, par ko vēl papildus vajadzētu lūgt. Visbiežāk domas saskan tajā, ka jālūdzas par aicinājumiem uz garīgo kārtu, par mūsu bīskapu un priesteriem, par mieru pasaulē, mūsu valstī, par Ukrainas tautu, par mieru mūsu draudzē, mūsu ģimenēs un sirdīs!

Man liekas, ka ar savām nelieļajām lūgšanām, bet darot to kopā un no sirds, mēs izlūdzam Dieva žēlastību visās mūsu vajadzībās. Esmu pārliecināta, ka Dievs vienmēr man ir klātesošs!

Dzīvā Rožukroņa lūgšana ir nepārtraukta ķēde, kur lūgšanas uzklauša mūsu mīļā Dievmāmiņa, aizlūdzot par mūsu nodomiem pie sava mīļā Dēla Jēzus Kristus!”

Uļa Gintnere

LIEPĀJAS DIECĒZES BĪSKAPA VIKTORA STULPINA VIZITĀCIJAS

31.05. 15.00

Lēnu draudzē

24.06. 12.00

Gudenieku Sv. Jāņa Kristītāja draudzē

28.06. 11.00

Saldus Sv. Pētera un Pāvila draudzē

12.07. 9.00

Brocēnu draudzē

12.07. 14.00

Vecpils Sv. Laurencija draudzē

19.07. 14.00

Kuldīgas Sv. Trīsvienības draudzē

02.08. 11.00

Ventpils Sv. Krusta draudzē

09.08. 11.00

Liepājas Sv. Jāzepa katedrāles draudzē

06.09. 11.00

Talsu Vissvētākās Jaunavas Marijas draudzē

04.10. 9.00

Liepājas Māras draudzē

11.10. 11.00

Liepājas Sv. Meinarda draudzē

29.11. 9.00

Rojas draudzē

Jauni nomināti Liepājas diecēzes priesteriem

2015. gada 13. maijā bīskaps Viktors Stulpins izsniedza jaunus nominātus vairākiem Liepājas diecēzes priesteriem, kas stāsies spēkā 31. maijā. Ar 1. jūniju visi minētie priesteri uzsāks kalpošanu norādītajās draudzēs.

Priesteris **Gatis Mārtiņš Bezdelīga** ir atbrīvots no Liepājas Sv. Jāzepa, Grobiņas Sv. Brigītas, Priekules Sv. Annas, Vaiņodes un Bārtas Romas katoļu draudžu prāvesta pienākumiem, kā arī no Liepājas Katoļu pamatskolas kapelāna amata un uzsāks kalpošanu kā Alsungas, Gudenieku un Jūrkalnes Romas katoļu draudžu administrators. Dzīves vieta Alsungā, Skolas ielā 9.

Priesteris **Andris Vasiļevskis** ir atbrīvots no Alsungas, Gudenieku un Jūrkalnes Romas katoļu draudžu administratora amata un ir iecelts par Liepājas Sv. Jāzepa, Liepājas Sv. Meinarda, Liepājas Māras un Grobiņas Sv. Brigītas draudžu administratoru. Dzīves vieta Liepājā, Rakstvežu ielā 16/18.

Priesteris **Edijs Silevičs** ir atbrīvots no Liepājas Sv. Meinarda un Liepājas Māras draudžu administratora pienākumiem un ir iecelts par Liepājas Sv. Jāzepa, Liepājas Sv. Meinarda, Liepājas Māras un Grobiņas Sv. Brigītas draudžu vikāru. Dzīves vieta Liepājā, Rakstvežu ielā 16/18.

Priesteris **Romans Grantovskis** ir atbrīvots no Liepājas Sv. Jāzepa, Grobiņas Sv. Brigītas, Priekules Sv. Annas, Vaiņodes un Bārtas Romas katoļu draudžu vikāra amata un ir iecelts par Priekules, Vaiņodes, Bārtas, Ezeres, Kalnu Romas katoļu draudžu administratoru. Priesteris R. Grantovskis apkalpos arī Kalētu misiju punktu. Dzīves vieta Liepājā, Peldu ielā 15.

Priesteris **Toms Priedoliņš** ir atbrīvots no Talsu, Rojas, Dundagas un Kandavas Romas katoļu draudžu administratora amata un ir iecelts par Saldus, Brocēnu, Lutriņu, Lēnu, Silaiņu, Zirņu un Šķēdes draudžu administratoru. Dzīves vieta Saldū, J. Rozentāla ielā 16.

Priesteris **Valdis Driksna** ir atbrīvots no Saldus, Brocēnu, Lutriņu, Lēnu, Silaiņu, Zirņu, Ezeres, Kalnu un Šķēdes draudžu rezidenta amata un ir iecelts par Talsu, Kandavas, Rojas un Dundagas Romas katoļu draudžu administratoru. Dzīves vieta Talsos, Ruģēna ielā 6.

“VALODAS SKOLA 2015” ANGLIJĀ, KOPIENAS CHEMIN NEUF MĀJĀ

Kopiena Chemin Neuf piedāvā valodas skolu angļu valodas apgūšanai divu vai desmit nedēļu garumā. Valodas kursu ietvaros iespējams izdzīvot arī kopienas ikdienas dzīvi.

14. – 25. jūnijs (14 – 17 gadi), **6. – 19. jūlijs** (18 – 35 gadi), **30. septembris – 10. decembris** (18 – 35 gadi)

Sīkāka informācija – valeried95@hotmail.com

Starptautiska zinātniska konference “Terra Mariana 800: Ticības un sabiedrības dialogs” 29. – 30. maijā, Rīgā

29. maijs, piektdiena
8.00 Svētā Mise Jēkaba katedrālē

I daļa.
9.30 – 14.00 Rīgas domes konferenču zāle (Rātslaukums 1)

Piedalās: arhibīskaps Z. Stankevičs, Rīgas domes priekšsēdētājs N. Ušakovs, prof. A. M. Jerumanis, Lugano Teoloģijas fakultāte (Šveice), prof. P. Lotmane, Tartu Universitāte (Igaunija), prof. P. Kļaviņš, Rīgas Teoloģijas institūts (Latvija).

II daļa.

15.30 – 19.30 Augstākais reliģijas zinātņu institūts (Mazā pils iela 2), “Svētās ģimenes māja” (Klostera iela 5–7) Darbs sekcijās: teoloģija, filozofija, vēsture un sociālās zinātnes.

30. maijs, sestdiena

9.30 – 13.00 Rīgas domes konferenču zāle Piedalās: arhibīskaps P. L. Kintana, Apustuliskais nuncijs Baltijas valstīs, Latvijas kristīgo konfesiju vadītāji, arhibīskaps

TERRA MARIANA 800

Z. Stankevičs, Rīgas arhibīskaps metropolīts, bīskaps F. Žurdāns, Igaunijas apustuliskais administrators un citi.

15.00 – 16.00 Grāmatu atvēršanas svētki Kūrijas dārzā (Mazā Pils iela 2a)

Konferences dienās Rīgas domē būs apskatāma izstāde “Senākie Dievmātes tēli Latvijā”.

16.00 Svētā Mise Jēkaba katedrālē

„Svētīgi sirdsšķīstie, jo viņi skatīs Dievu!” (Mt 5,8)

LIEPĀJAS DIECĒZES SVĒTCEĻOJUMS “LIEPĀJA – AGLONA” 27. JŪLIJS – 15. AUGUSTS

„Radišanas grāmatas pirmās nodaļas atklāj brīnišķīgu svētību, uz kuru esam aicināti. Tās būtība ir pilnīga komūnija ar Dievu, ar citiem, dabu un sevi pašu,” vēstījumā jauniešiem raksta pāvests Francisks. Viņš turpina: „Kad sievietē un vīrietis padodas kārdinājumam, tajā brīdī cilvēces vēsturē ienāk grēks. Uzreiz redzamas ir arī grēka sekas”. Evaņģēlija priekš vārdi sludina Dieva mīlestību, aicina uz atgriešanos un apsola piedošanu: Dievs neatstāj savus bērņus, bet tos meklē, ienāk šajā pasaulē, lai katru sauktu pie sevis, lai dziedinātu cilvēka sirdi, no jauna darītu to skaistu, šķīstu.

„Svētīgi sirdsšķīstie, jo viņi skatīs Dievu,” tā ir sestā Kalna svētrunas svētība, kuru pāvests Francisks ir izvēlējis par šī gada jauniešu dienu tēmu un tā būs arī svētceļojuma galvenā tēma. Dievs vienmēr vēlas palīdzēt cilvēkam, darīt viņu brīvu, lai viņš varētu saskatīt Dieva attēlu. Ikdienas dzīve ir piepildīta ar daudzām un dažādām situācijām, kas piesāpina cilvēka sirdi. Lai tā paliktu Dieva templis, katram cilvēkam, īpaši kristietim, ir jāpūljas, lai veltītu laiku savas sirds sakārtošanai un līdz ar to – attiecībām ar Dievu, citiem un sevi pašu. Svētceļojums dod iespēju atjaunot savu sirdi, lai to no jauna varētu caurstrāvēt Dieva gaisma un lai tajā satiekoties ar Dievu mēs varētu atklāt Viņa gribu.

Svētceļojumam vienmēr ir Marijas dimensija, Skaistkalnes un Aglonas svētvietās viņa tiek īpaši godināta, ikdienas Rožukroņa lūgšana palīdz mācīties no Marijas klausīties un mīlēt Dievu. Šogad Latvijā atzīmējot 800. gadadienu, kopš pāvests Inocents III pasludināja Livoniju par Jaunavai Marijai veltītu zemi, ir iespēja no jauna atklāt Marijas godināšanas skaistumu un nozīmi kristīgajā dzīvē.

SVĒTCEĻOJUMA MARŠRUTS: Liepāja – Gavieze – Asīte – Nigrande – Grīvaiši – Auce – Mežmalieši – Eleja – Bauska – Skaistkalne – (brīva diena) – Darbnīcas – Nereta – Akniste – Bebrene – Nicgale – Kalupe – Višķi – Aglona.

27. jūlijā (pirmdienā) **7.45** lūgšana un bīskapa svētība Liepājas Sv. Jāzepa katedrālē, **8.45** dosimies ceļā. Tie, kas dzīvo ārpus Liepājas, varēs ierasties 26. jūlija vakarā un pārnakšņot draudzes mājā (lūdzu laicīgi pieteikties). Aglonā ieradīsimies 13. augusta pēcpusdienā.

Dalības maksa – 50 eiro, bet šī summa pilnībā nesedz svētceļojuma izdevumus, tāpēc lūdzu pēc savām iespējām, atbalstīt svētceļojumu ar ziedojumiem. Ziedot svētceļojuma vajadzībām var pie priestera – svētceļojuma vadītāja, kā arī savās draudzēs pie prāvesta ar norādi, ka tas ir Liepājas diecēzes svētceļojuma vajadzībām. Jau iepriekš pateicos visiem, kas materiāli atbalstīs svētceļojumu. Savukārt svētceļojuma laikā katru dienu pieminēsim jūs lūgšanā, īpaši Svētajā Misē.

Sapulce tiem, kas dosies svētceļojumā: 19. jūlijā (svētdienā), Liepājā, tējnicā pie sv. Jāzepa katedrāles, 17.00.

Pieteikšanās svētceļojumam (ieteicams līdz 19.07.): pie svētceļojuma vadītāja priestera Mariuša, tālr. 26578580.

Pēc svētceļojuma – svētceļnieku salidojums Aizputē 29., 30. augustā.

“TU VARI DAUDZ VAIRĀK”

**Ekstrēma nedēļas
nogale jauniešiem
(18 – 30 gadi)**

No 5. līdz 7. jūnijam

Liepājā, Karostā,
Atmodas bulvārī 15

Iespējas:

- tikties ar maratonisti un olimpieti Daci Linu
- doties nakts pārgājienā ar pārbaudījumiem
- piedalīties aizraujošā spēlē Ziemeļu fortos

Pieteikšanās un sīkāka informācija – Madara: [e-pasts: jauniesi.latvija@chemin-neuf.org](mailto:e-pasts:jauniesi.latvija@chemin-neuf.org), tālr. 29730786.

„Jaunu spēku Kungs Tev dāvā...”*

Pāvests Francisks ir sacījis: „Tieši jaunieši ir tie, kas šodien mudina mūs tiekties pretī pilnīgai kopībai. Es domāju par jauniešiem, kas sanāk kopā Tezē kopienas organizētajās tikšanās. Viņi to dara tāpēc, ka spēj saprast un pieņemt to, kas ir būtisks un kas mūs jau vieno.”

Šogad kopiena Tezē (Taizē) svin lielus svētkus – kopienas dibinātāja brāļa Rožē (1915 – 2005) simto dzimšanas dienu un kopienas 75. gadadienu. Tezē ir kopiena, kura no viena dedzīga brāļa izaugusi par lielu mīlestības, vienkāršības un miera oāzi. Katru gadu uz mazo Francijas ciematu un reģionālajām tikšanās plūst tūkstošiem jauniešu no visas pasaules, lai lūgtos un būtu kopā ar citiem. Man šogad bija laime Lieldienas svinēt Tezē, vienojoties Kristus mīlestībā.

„Vienīgais, ko Dievs no mums prasa un ko viņš mums dod, ir tas, lai mēs vienkārši pieņemtu Viņa bezgalīgo žēlsirdību. Viņā ir avots, kurā gūstama atjaunota dedzība. Cilvēks, kurš dzīvo no Dieva, izvēlas mīlēt. Un sirds, kas ir izvēlējusies mīlēt, spēj izstarot neierobežotu labestību.” Šos vārdus, ko teicis brālis Rožē savā pēdējā dzīves gadā, var attiecināt uz viņa paša dzīvi.

Viss sākās 1940. gadā, kad Rožē divdesmit piecu gadu vecumā atstāja dzimto Šveici un devās uz Francijas ciematu Tezē. Brāļa Rožē sirdī bija vēlme dibināt kopienu, kurā apvienot sašķeltos kristiešus un ar piedošanu un tuvākmīlestības darbiem novērstu konfliktus sabiedrībā. Viņš iegādājās māju, kas kļuva par kopienas mītni. Otrā pasaules kara laikā viņš tur uzņēma kara bēgļus,

Foto: Ieva Liede

15. maija vakarā Liepājas Sv. Dominika baznīcā piepildīja Tezē lūgšanas noskaņu

ģimenes un bāreņus. Rožē par kara laiku raksta: „Šajā vakarā blakus tām bailēm, ko sajutu sevī, mani iemājoja pašlūgšanas, ko es izsacīju Dievam: „Pat, ja mana dzīve tiktu atņemta, es zinu, ka Tu, dzīvais Dievs, turpināsi to, kas šeit iesācies, Tu turpināsi radīt kopienu.”” Un šie vārdi piepildījās pēc daudziem gadiem – 2005. gada 16. augustā, kad viņš 90 gadu vecumā tika nogalināts vakara lūgšanas laikā. Bet viss turpinās.

Pateicoties Rožē sadarbībai ar Baznīcas vadītājiem, daudzi kristieši sadzirdēja aicinājumu doties uz Tezē. Mūsdienās kopienā ir vairāk nekā 100 brāļu no 30 dažādām nācijām. Trīs reizes dienā uz Tezē pakalna apstājas: darbs, Bībeles studijas, diskusijas. Zvani ikvienu aicina uz

baznīcu. Jaunieši lūdz un dzied kopā ar kopienas brāļiem. Brālis Rožē daudzkārt ir uzsvēris, cik svarīga loma ir dziedāšanai, izmantojot tikai dažus vārdus, kas kļūst par veidu, kā ieklausīties Dievā.

Arī Liepājā 15. maija vakarā notika lūgšanas brāļa Rožē piemiņai. Liepājas Sv. Dominika baznīcā piepildīja Tezē noskaņu, visi atnākušie vienojās kopīgās dziesmās, lai pateiktos Dievam par brāļa Rožē darbu un Tezē kopienai. Pieminot Kristus ciešanas krusta pagodināšanā un Lieldienu noslēpumu svecīšu gaismā, klātesošo sirdis pildījās ar miera, pateicības un pielūgsmes Garu.

*Tezē lūgšanas vārdi.

Aleksandra Runde

Atvērto durvju diena Seminārā

2. aprīlī Rīgas Garīgais seminārs, kas ir slēgta mācību un formācijas iestāde topošajiem priesteriem, pirmo reizi savas pastāvēšanas vēsturē vērā durvis tiem, kuri apsver iespēju tur studēt un formēties, lai kļūtu priesteri. Pasākumu apmeklēja vairāki jaunekļi un nobrieduši vīri no visas Latvijas. Visiem par pārsteigumu, lielāko delegāciju veidoja interesenti no Kurzemes (Liepājas un Kuldīgas).

Atvērto durvju diena sakrita ar Semināra ikmēneša rekolekcijām, tādēļ rekolekciju kārtība tika piemērota šim notikumam un arī interesenti varēja piedalīties konferencēs, Sv. Misē, lūgšanās un kopīgajās pusdienās. Rekolekcijas

vadīja priesteris Modris Lācis, kurš semināristiem tās vadīja pirmo reizi. Apskatāmās tēmas bija par Jaunavu Mariju, svēto Jāzepu un svēto ģimeni. Sv. Misē muzicēja semināra ansamblis "Semināristi", kas arī vēlāk, pēcpusdienā, kad notika interesentu tikšanās ar semināristiem un semināra vadību, priecēja klausītājus ar savu daiļradi un arī pastāstīja par grupas tapšanu, un iedrošināja klātesošos neapņemt savus talantus (sal. Mt 24,14-30). Klātesošos uzrunāja semināra rektors, priesteris Pauls Kļaviņš, kurš aicināja atvērt savas sirdis Svētajam Garam ar biežu lūgšanu, jo bez tuvības ar Dievu aicinājums nevar pastāvēt. Garīgais

tēvs, priesteris Imants Medveckis MIC, norādīja, ka visgrūtākais seminārā ir ilgā formācija, jo īpaši mūsdienu tik steidzīgajā laikmetā. Un, ja cilvēks meklē Jēzu bez krusta, tad visticamāk atradīs krustu bez Jēzus. Klātesošos uzrunāja arī semināristi: Kristaps Oliņš un Jānis Rajeckis. Kristaps uzsvēra, ka cilvēka galējais mērķis ir laime, bet priesterība – līdzīgi laulībai vai konkrētajai dzīvei – ir ceļš, kuru Dievs, aicinot konkrēto cilvēku, ir sagatavojis kā vistaisnāko. Savu liecību viņš noslēdza, atsaucoties uz Baltasaru Grasianu (jezuītu filosofu), kurš ir teicis, ka tiekties pēc cilvēciskās pilnības un laimes nozīmē tiekties pēc svētuma. Seminārists Jānis dalījās ar to, kā ir pārvarējis grūtības un šaubas, kad vēlējies pamest semināru. Viņš uzsvēra svētceļojuma izšķirošo lomu un liecināja, cik lielas žēlastības tajā var saņemt.

Pēc kopējās pēcpusdienas tikšanās, kuras laikā bija arī diakona Jura Skuteļa sagatavota atrakcija, daži devās mājās, bet citiem interesentiem tika dota iespēja nakšņot seminārā, tādā veidā vēl vairāk iepazīt tā vidi, kārtību un pašus semināristus.

Kristaps Oliņš,
3. kursa seminārists

Foto: Gintars M. Heidemāns

Seminārā "Atvērto durvju" dienas dalībniekiem bija iespēja sarunāties ar semināristiem tuvāk iepazīt viņu ikdienu

Izdevējs: Romas katoļu Baznīcas Liepājas diecēze.
Redakcijas adrese: Liepāja, Peldu 15. Mob. tālr. 26310871,
e-pasts: nac@tvnet.lv
Teoloģiskais recenzents: priesteris Oskars Jablonjskis OP
Redaktore: Ieva Liede
Korektore: Ērika Korāte

Avīze iznāk 6 reizes gadā,
to var iegādāties baznīcā
grāmatu galdos.

●●●●● CMYK

Maija dziedājumi un lūgšanas pie krustiem suitos

Liecības par maija dievkalpojumiem atrodamas jau 13. gadsimtā, bet vēsturiski par to iniciatoriem tiek uzskatīti jezuīti. Latvijā šo dievkalpojumu aizsākumu var meklēt ap 1860. gadu. Mūsu dzimtenes katoļiem ir bijusi tradīcija maija vakaros pulcēties uz Vissvētākās Jaunavas Marijas godināšanu pie saviem ciemu un ceļmalu krustiem, kur viņi dziedājuši dziesmas savas svētās Mātes godam, lasījuši attiecīgas meditācijas par Dievmātes dzīvi un tikumiem, kā arī skaitījuši vai dziedājuši viņai veltīto litāniju. Tas ir laiks, kad īpaši Dievmātei veltīt garīgus ziedījumus – praktizēt īpašas atteikšanās vai vingrinājumus tikumu izkopšanā. 1938. gadā Latvijā tika izdota priestera A. Piebalga sakārtota grāmata "Esi sveicināta, Marija", kurā apkopoti pārdomu teksti katrai maija dienai, dziesmas Jaunavas Marijas godam un Vissvētākās Jaunavas Marijas litānija, kas ir labs palīgs garīgu augļu nešanai. Grāmata

var lasīt pamudinājumu, kas noderīgs ikvienam: „Pūlies maija mēnesī atbrīvoties kaut no vienas savas vājības vai vismaz centies šai mēnesī tai mazāk padoties.”

Maija dievkalpojumu tradīcijas joprojām turpinās Latgalē, suitu novadā, Kurzemes Lēnu apkaimē un Zemgalē, Skaistkalnes pusē. Kurzemieki šogad vēl var paspēt pievienoties šīs skaistās tradīcijas izkopšanai suitos, tādēļ ikviens ir aicināts pievienoties šim lūgšanām Jaunavas Marijas godam, kuru sākums ir 19.00.

20. maijā pie Liepkalnu krusta (bīskapa Ā. A. Brumaņa dzimtajās mājās)

22. maijā pie Dzilnu krusta Bērzkalnā

25. maijā pie Jaunarāju un Gravu krusta Basos

27. maijā pie Krustiņu krusta (Gudenieku un Alsungas robeža)

29. maijā pie Rotkaļu krusta Alsungā

Foto: Dāvis Lūjā

Suitos maija lūgšanas pie krustiem pulcina ticīgos un stiprina viņu uzticību šai tradīcijai

Pasmaidīsim

Pazudis ĻOTI GUDRS suns. Reksi! Ja lasi šo studinājumu, tad piezvani uz mājām!

☺ ☺ ☺

Skolotāja citīgi novērojusi kādu skolnieku jautā:
– Kāpēc tad, kad ir kontroldarbi, tevis nav skolā, jo it kā vecmāmiņa ir slima?

– Jā, mums jau arī ir aizdomas, ka vecmāmiņa simule.

☺ ☺ ☺

– Māmiņ, vai viegli ir neizpaust noslēpumus?
– Nezinu, meitiņ, nekad neesmu mēģinājusi.

☺ ☺ ☺

Jānītis atgriezās no skolas un lepnī paziņo:
– Tēt, tēt! Šodien skolotāja uzdeva jautājumu un tikai es pieteicos.
– Tā? Skaisti, bet kāds bija jautājums?

– Kas neizpildīja mājas darbu?

Iespiests: Tipogrāfijā "Kurzemes Vārds", Liepājā, Radio ielā 19.
Redakcija tiesīga koriģēt iesūtītos materiālus.
Pārpublicēšanas gadījumā lūdzam atsaukties uz "Nāc".
Tirāža: 5300.
Laikraksta nākamais numurs 21. jūlijā.